

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Zemědělské družstvo Železný Újezd**, IČO 47717360
se sídlem Železný Újezd 103, Čížkov
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL.M., MBA
se sídlem Veleslavínova 363/33, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. MZP/2025/220/183,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 2. 2025, č. j. MZP/2025/220/183, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 24 350,15 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Ing. Pavla Cinka, LL.M., MBA, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 3. 12. 2024, č. j. ČIŽP/43/2024/5721.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku I. uznán vinným z přestupků podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění do 31. 3. 2025 (dále jen „VZ“):

1. Při zacházení s nebezpečnými závadnými látkami ve větším rozsahu ve smyslu § 39 odst. 3 VZ nesplnil některou z povinností podle § 39 odst. 4 VZ, konkrétně dle § 39 odst. 4 písm. d), když v rozporu s tímto ustanovením používal v kontrolovaném období stanoveném od 8. 3. 2021 do 7. 3. 2024 (včetně) skladovací nádrž o objemu 2 500 litrů, umístěnou v administrativní budově jeho hospodářského areálu v obci Čížkov, část obce Železný Újezd, pro skladování nebezpečných závadných látek ve smyslu § 39 odst. 3 VZ, konkrétně nafty, bez platné zkoušky těsnosti, která musí být dle § 39 odst. 4 písm. d) VZ provedena prostřednictvím odborně způsobilé osoby nejméně jednou za pět let, pokud není technickou normou nebo výrobcem stanovena lhůta kratší, čímž spáchal přestupek podle § 125g odst. 3 VZ.
2. Při nakládání s vodami porušil jiné povinnosti stanovené VZ, konkrétně povinnosti podle § 8 odst. 2 a § 10 odst. 1 písm. a) VZ, když:
 - a) jako oprávněný, který má platné povolení k nakládání s vodami spočívající v jejich odběru podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 VZ, vydané Městským úřadem Nepomuk, odborem výstavby a životního prostředí, dne 13. 12. 2010, č. j. MÚ/VŽP/1890/10, VŽP/3562/2010-Pe, pod bodem I výroku, nakládal s podzemními vodami v rozporu s tímto platným povolením, a to tím, že v kontrolovaném období stanoveném na období 3 let předcházejících dni, kdy bylo nakládání s podzemními vodami v rozporu s platným povolením zjištěno, konkrétně v období od 8. 3. 2021 do 31. 12. 2023 (včetně), odebíral podzemní vody z vrtané studny umístěné v obci Čížkov, část obce Železný Újezd, na pozemku p. č. 84/9 v k. ú. Železný Újezd, poloha (souřadnice X, Y) 1093752, 804590, pro napájení jím chovaného skotu po dobu více než 6 měsíců za rok, a to v rozhodném období za rok 2021 po dobu 10 měsíců, za rok 2022 po dobu 12 měsíců a za rok 2023 po dobu 12 měsíců. Překročením doby ročního povoleného odběru jednal v rozporu s platným povolením vodoprávního úřadu k nakládání s vodami a porušil tak § 8 odst. 2 VZ, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) VZ,
 - b) jako oprávněný, který má platné povolení k nakládání s vodami spočívající v jejich odběru podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 VZ, vydané Městským úřadem Nepomuk, odborem výstavby a životního prostředí, dne 13. 12. 2010, č. j. MÚ/VŽP/1890/10, VŽP/3562/2010-Pe, pod bodem I výroku, nakládal s podzemními vodami v rozporu s tímto platným povolením, a to tím, že v kontrolovaném období stanoveném na období 3 let předcházejících dni, kdy bylo nakládání s podzemními vodami v rozporu s platným povolením zjištěno, konkrétně v období od 8. 3. 2021 do 31. 12. 2023 (včetně), odebral podzemní vody z vrtané studny umístěné v obci Čížkov, část obce Železný Újezd, na pozemku p. č. 84/9 v k. ú. Železný Újezd, poloha (souřadnice X, Y) 1093752, 804590, v celkovém množství 6 746 m³, čímž překročil povolené množství podzemních vod 0,81 tis. m³/rok (celkem za uvedené období 2 430

m³) stanovené platným povolením k nakládání s vodami pro roční odběr o 4 316 m³. Toto množství podzemních vod tedy odebral nedovoleně v rozporu s platným povolením k nakládání s vodami a porušil tak § 8 odst. 2 VZ,

čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) VZ,

- c) jako oprávněný, který má povolení k nakládání s vodami spočívající v jejich odběru podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 VZ v celkovém množství alespoň 1000 m³ vody v kalendářním roce nebo 100 m³ vody v kalendářním měsíci, neměřil v rozporu s § 10 odst. 1 písm. a) VZ v období od 1. 1. 2022 do 7. 3. 2024 (včetně) množství vody odebrané z vrtané studny umístěné v obci Čížkov, část obce Železný Újezd, na pozemku p. č. 84/9 v k. ú. Železný Újezd, poloha (souřadnice X, Y) 1093752, 804590, se kterou nakládal, a nepředal výsledky tohoto měření ve stanoveném termínu, tj. za rok 2022 do 31. 1. 2023 a za rok 2023 do 31. 1. 2024, příslušnému správci povodí postupem podle § 22 odst. 2 VZ,

čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) VZ.

3. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 335 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2 500 Kč.
4. Ohledně přestupku uvedeného v bodě 1 výroku I prvostupňového rozhodnutí žalobce v žalobě namítal, že nepostupoval v rozporu se zákonem, jelikož skladování nafty bylo řádně a včas kontrolováno externí společností. Žalobce tuto společnost požádal o doložení duplicitních dokladů o provedené zkoušce těsnosti. Byl mu doručen protokol o vyčištění nádrže a protokol o zkoušce těsnosti (oba z května 2021), ze kterých vyplývá, že nádrž vyhověla zkoušce těsnosti a je schopna bezpečného provozu. Tyto protokoly přiložil k žalobě.
5. Jelikož zkoušky nádrže žalobce zajistil, trpí podle něj správní řízení zásadními vadami, neboť rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány neprovedly navržené důkazy a nevyzvaly žalobce k doložení protokolů, resp. mu neposkytly lhůtu k doplnění protokolů poté, co uvedl, že jimi v dané době nedisponoval. Nebylo přitom v žalobcových možnostech doložit potřebné doklady okamžitě. Daný přestupek je navíc podle žalobce nejasně vymezen.
6. Ohledně přestupků uvedených v bodě 2 výroku I prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že ani zde z jeho strany nedošlo k porušení zákona. Správní orgány opomenuly, že v areálu žalobce jsou dva vrty. Také na druhý vrt má žalobce platné povolení k odběru a čerpá z něj vodu. Žalobce odkázal na příslušné povolení vodoprávního úřadu, ze kterého plyne, že maximální roční odběr z druhého vrtu je stanoven na 5 900 m³/rok. Dané rozhodnutí je již z roku 2019, ačkoliv je v něm uvedeno datum 28. 2. 2024, což je datum vystavení duplikátu rozhodnutí. Mimo oba vrty je skot napájen také dešťovou vodou, k čemuž žádného povolení není potřeba.
7. Napadené rozhodnutí je dále podle žalobce v této části nepřezkoumatelné „*když obsahuje několik podstatných chyb, kdy rozhodující orgán (ČIŽP) nevzal v potaz veškeré rozhodnuté skutečnosti [...] a obsahuje několik faktů, které nejsou podloženy žádnými argumenty či důkazy.*“.
8. Ve zbylé části žaloby brojí žalobce proti výši a druhu trestu, správní orgány se podle něj nezabývaly individuálními okolnostmi daného případu, pokuta je nepřiměřeně vysoká a

likvidační, odůvodnění její výše je nepřezkoumatelné, přičemž správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou legitimního očekávání, jelikož dle žalobce bývá v podobných případech ukládáno napomenutí.

9. Žalobce též podotkl, že postup správních orgánů byl šikanózní a v rozporu s § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tj. s možností žalobce zprostit se své objektivní odpovědnosti.
10. Závěrem žalobce navrhl případnou moderaci trestu soudem.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ohledně námitky nesprávného posouzení přestupku pod bodem 1 výroku I prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žalobce doložil doklady o provedené zkoušce těsnosti skladovací nádrže až nyní. V průběhu správního řízení žalobce tyto doklady nepředložil a žalovaný je ke dni vydání napadeného rozhodnutí neměl k dispozici.
12. Dle žalovaného byl žalobce povinen mít tyto doklady k dispozici již v okamžiku provádění kontroly ze strany ČIŽP, což alespoň implicitně vyplývá z § 39 odst. 4 VZ, resp. z § 125g odst. 3 VZ. Na porušení svých povinností byl žalobce upozorněn již v protokolu o kontrole ze dne 12. 4. 2024 a kontrolní zjištění nijak nerozporoval. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 22. 1. 2025 sice žalobce uvedl, že zkoušky těsnosti byly prováděny externí společností, kterou požádal o zaslání duplicitních dokladů, nepožádal však o prodloužení lhůty k jejich doložení. S ohledem na pasivitu žalobce tak žalovaný při vydávání rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný uznává, že je to správní orgán, kdo má v řízení o přestupku povinnost prokázat skutkový stav. Tvrdí-li však obviněný určité skutečnosti, které jsou nepravděpodobné, a nenabízí k nim žádný důkaz, přičemž není v silách správního orgánu takový důkaz opatřit, nezaloží tato pouhá tvrzení pochybnosti o skutkovém stavu.
14. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že by v řízení neprovedl navržené důkazy. K předložení dokladů o zkouškách těsnosti žalobce nevyzval, resp. mu nestanovil lhůtu k jejich předložení, protože sám žalobce uváděl, že protokoly nedisponuje a není v jeho možnostech je zajistit. Bylo na žalobci, aby v souladu se zásadou, že právo patří bdělým, požádal o prodloužení lhůty k předložení protokolů.
15. K žalobní námitce směřující proti správnosti posouzení přestupků uvedených v bodě 2 výroku I prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nebyl shledán vinným z nedovoleného čerpání vody z druhého vrtu. Žalobce byl shledán vinným z nakládání s podzemními vodami v rozporu s platným povolením ve vztahu k předmětnému vrtu, o oprávnění čerpat vodu z druhého vrtu ve věci vůbec nešlo.
16. Navíc tvrzení žalobce o čerpání vody z druhého vrtu nemají oporu ve správním spise. Z něj naopak plyne, že žalobce druhý vrt nepoužívá z důvodu chybějících financí, což bylo ověřeno během kontroly a žalobce to sám uvedl v odporu proti příkazu ČIŽP. Stejně tak nejsou relevantní tvrzení o využití dešťové vody pro účely napájení skotu. Žalovaný netvrdí, že by v tomto ohledu bylo zapotřebí nějakého povolení. ČIŽP však při provádění kontroly nezjistila existenci žádného napajedla či jiného technického zařízení využívajícího dešťovou vodu k napájení skotu.
17. Žalovaný se dále vyjádřil k žalobní argumentaci ohledně výše a druhu trestu. Tvrzení žalobce o likvidační povaze pokuty považuje žalovaný za nedoložená, žalobce měl možnost pokutu

zaplatit ve splátkách, a přesto ji již jednorázově uhradil. Pokuta navíc dosahuje pouze cca 6 % horní hranice zákonného rozmezí. K porušení zásady legitimního očekávání podle žalovaného nedošlo, žalobce neuvedl konkrétní srovnatelný případ.

18. K možnosti liberace dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb. žalovaný uvedl, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nepředložil žádný důkaz o tom, že by za dané přestupky neměl odpovídat.
19. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Jednání před soudem

20. Při jednání dne 19. 1. 2026 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci.
21. Soud provedl důkaz žalobcem předloženým protokolem o vyčištění nádrže, protokolem o těsnostní zkoušce potrubního rozvodu, protokolem o zkoušce těsnosti nádrže na ropné látky (všechny vyhotoveny Alešem Novákem dne 20. 5. 2021, resp. 30. 5. 2021) a certifikátem Aleše Nováka vydaným ATG CERT dne 18. 7. 2017. Lze dodat, že tyto listiny zaslal soud žalovanému k jeho žádosti již dne 22. 5. 2025. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu povolením k druhému vrtu (č. j. MÚ/VŽP/1112/19, VŽP/841/2024-HoL) a přiznáními k dani z příjmů právnických osob za roky 2022 a 2023, a to pro nadbytečnost, jelikož s výjimkou soudem provedených důkazů je pro rozhodnutí soudu dostačující obsah správního spisu (podrobně viz níže v rámci vypořádání žalobních námitek).

Posouzení žaloby soudem

22. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
23. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
25. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, neboť z něj lze zjistit, jak bylo rozhodnuto a jakými úvahami se žalovaný řídil, přičemž žalovaný dostatečně reagoval na námitky žalobce.
26. Dle § 125g odst. 3 VZ *právníká nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvlášť nebezpečnými závadnými látkami nebo nebezpečnými závadnými látkami nebo zachází se*

závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.

27. Dle § 39 odst. 4 písm. d) VZ [pozn.: v důsledku novelizačního zákona č. 70/2025 Sb. se nyní jedná o odst. 5] *každý, kdo zachází se zvlášť nebezpečnými závadnými látkami nebo nebezpečnými závadnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména:*

nejméně jednou za 5 let, pokud není technickou normou nebo výrobcem stanovena lhůta kratší, prostřednictvím odborně způsobilé osoby zkoušet těsnost potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvlášť nebezpečných závadných látek a nebezpečných závadných látek a v případě zjištění nedostatků bezodkladně provádět jejich včasné opravy [...].

28. Dle přílohy č. 1 k VZ patří mezi nebezpečné závadné látky mj. nepersistentní minerální oleje a nepersistentní uhlovodíky ropného původu, tedy i nafta.
29. Dle § 2 písm. a) vyhlášky č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závadnými látkami a náležitostech havarijního plánu, způsobu a rozsahu hlášení havárií, jejich zneškodňování a odstraňování jejich škodlivých následků, se nakládáním se závadnými látkami rozumí mj. jejich skladování.
30. Dle § 2 písm. b) vyhlášky č. 450/2005 Sb. se zacházením se závadnými látkami ve větším rozsahu má u látek v kapalném skupenství na mysli to, že je zacházeno s více než 1 000 l látky v daném zařízení, resp. s více než 2 000 l látky, jde-li o zařízení přenosné.
31. Soud shledal důvodnou žalobní námitku vztahující se k přestupku dle bodu 1 výroku I prvostupňového rozhodnutí, tedy přestupku spočívajícího v neprovedení zkoušky těsnosti nádrže určené ke skladování nafty, dle níž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci.
32. Soud zdůrazňuje, že skutková podstata přestupku dle § 125g odst. 3 ve spojení s § 39 odst. 4 písm. d) VZ nespočívá v tom, že daný subjekt nepředloží potřebné doklady při kontrole ČIŽP či později během správního řízení, popř. že nevede či neuchovává záznamy o zkoušce těsnosti, resp. že tak činí nesprávným způsobem [srov. přestupky dle § 125g odst. 2 písm. b) nebo § 125g odst. 4 VZ]. Je tak nerozhodné, že žalobce nepředložil potřebné doklady již při kontrole ČIŽP.
33. Skutková podstata dotčeného přestupku spočívá v tom, že daný subjekt v pravidelných (zde pětiletých) intervalech neprovádí zkoušku těsnosti potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvlášť nebezpečných závadných látek a nebezpečných závadných látek (zde motorové nafty). Předložení potřebných dokladů tak nepředstavuje vlastní splnění zákonné povinnosti, nýbrž pouze předložení důkazu o jejím splnění. Žalobce proto mohl splnění své zákonné povinnosti doložit předložením důkazů o tom kdykoli v průběhu správního řízení, tedy i během odvolacího řízení.
34. Soud připomíná, že v řízení zahájeném z moci úřední, a zejména v řízení přestupkovém, je na správním orgánu, aby v souladu se zásadou materiální pravdy zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Na tom nic nemění ani situace, kdy účastník řízení není součinný a neoznačí důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29).

35. Žalobce nerozporoval, že byl osobou zacházející s nebezpečnými závadnými látkami, neboť ve svém hospodářském areálu skladoval naftu v nádrži o objemu 2 500 litrů, vztahovala se na něj tudíž povinnost provádět nejméně jednou za pět let zkoušku těsnosti dané skladovací nádrže. Namítal ovšem, že ke spáchání přestupku vůbec nedošlo, jelikož potřebné zkoušky těsnosti provedeny byly. To v soudním řízení doložil protokoly o vyčištění nádrže, o těsnostní zkoušce potrubního rozvodu a o zkoušce těsnosti nádrže na ropné látky vyhotovenými odborně způsobilou osobou, které soud k důkazu provedl při jednání dne 19. 1. 2026. Dle protokolů nádrž zkoušce těsnosti vyhověla a je schopna bezpečného provozu, totéž platí pro potrubní rozvod.
36. Ze správního spisu se podávají následující skutečnosti:
- Dne 7. 3. 2024 provedla ČIŽP u žalobce kontrolu zemědělského hospodaření z hlediska plnění požadavků VZ. Z protokolu o kontrole ze dne 12. 4. 2024 vyplývá, že během kontroly neměl žalobce na místě k dispozici doklady o provedených zkouškách těsnosti. Zástupkyně žalobce se s ČIŽP dohodla, že v případě jejich nálezu budou doklady doloženy do konce března. Ke dni vyhotovení protokolu o kontrole však žalobce doklady nepředložil. V e-mailové korespondenci ze dne 16. 4. 2024 pak zástupkyně žalobce uvedla, že protokol o zkoušce těsnosti z roku 2021 nebyl dohledán. Byla proto kontaktována odborná firma, aby provedla novou zkoušku.
 - Dne 15. 10. 2024 vydala ČIŽP příkaz, kterým žalobce shledala vinným z předmětných přestupků. V odporu proti němu žalobce uvedl, že nová zkouška těsnosti potvrdila perfektní stav skladovací nádrže. Chybějící protokol o předchozí zkoušce označil za administrativní pochybení.
 - Následně ČIŽP vydala prvostupňové rozhodnutí. Ve svém odvolání žalobce uvedl, že nepostupoval v rozporu s právními předpisy, neboť kontroly skladování nafty byly řešeny externí společností. Tu požádal o doložení duplicitních potvrzení o provedených kontrolách.
37. Soud považuje za podstatné, že žalobce ve svém odvolání výslovně zmínil, že si potřebné doklady vyžádal u externí společnosti. Soud nepochybně, že v ideálním případě měl žalobce předložit potřebné doklady již při kontrole ČIŽP a neměl-li je k dispozici, měl postupovat agilněji – měl oslovit externí společnost ihned poté, co zjistil, že nemůže potřebné doklady dohledat u sebe, a nikoli se omezit na konstatování, že je nedohledal. Nová zkouška těsnosti nemohla nahradit předchozí, periodicky prováděnou zkoušku – provedení zkoušky totiž znamená, že ji není třeba provádět dalších 5 let, leč nepotvrzuje plnění povinnosti provádět tuto zkoušku v minulosti. Stejně tak měl žalobce ve svém odvolání specifikovat alespoň to, o jakou externí společnost jde, kdy a jakou formou byla oslovena (písemnou/elektronickou komunikaci mohl doložit) a případně i to, kdy očekává odpověď.
38. Právě uvedené ovšem nic nemění na to, že žalovaný náležitě nereagoval na tvrzení žalobce, že si potřebné doklady vyžádal u externí společnosti. Ačkoli totiž soud považuje tvrzení žalobce v jeho odvolání za nekonkrétní, bylo přesto způsobilé vyvolat pochybnosti o tom, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Žalobce nebyl zcela pasivní, pokud jde o tvrzení týkající se potřebných dokladů (tj. důkazních návrhů), jak sugeruje žalovaný. Ostatně obecně lze říci, že žalobce se správními orgány spolupracoval, přičemž již během kontroly doložil řadu jiných dokumentů. Žalovaný tudíž mohl a měl žalobce vyzvat k upřesnění jím tvrzených skutečností (a mohl případně i sám oslovit externí společnost, byla-li by identifikována žalobcem) a mohl rovněž žalobci stanovit lhůtu k předložení

potřebných dokladů. Není relevantní, že lhůtu pro předložení potřebných dokladů neuvedl žalobce či že nepožádal žalovaného o její stanovení, aktivně postupovat měl žalovaný.

39. Žalovaný byl toho názoru, že tvrzení žalobce byla nepodložená a nepravděpodobná, a že bylo na žalobci, aby vyvinul procesní aktivitu on. Soud s tímto nazíráním žalovaného nemůže souhlasit. Žalobce nepochybně mohl a měl vyvinout vyšší aktivitu a podložit svá tvrzení, ovšem od počátku tvrdil, že pouze nebyl dohledán příslušný protokol, nikoli to, že by vůbec neprovedl zkoušku těsnosti. Žalobce se následně mohl, byť mylně, domnívat, že nová zkouška těsnosti zhojí nepředložení předchozího protokolu či že přesvědčí ČIŽP, že jde o marginální pochybení, pročez začal činit kroky ve vztahu k externí společnosti opožděně. Soud nepovažuje za *prima facie* nepravděpodobné tvrzení žalobce, že zkoušku těsnosti provedla externí společnost, že ji žalobce oslovil a že mu vystaví duplikát potřebných dokladů. Obecnost tvrzení sama o sobě neznamená, že je možné vyloučit jeho pravdivost.
40. V postupu žalovaného proto soud spatřuje vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jež měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Dle § 125c odst. 1 písm. a) VZ *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.*
42. Dle § 125c odst. 1 písm. b) VZ *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nezměří množství povrchových nebo podzemních vod podle § 10 odst. 1 nebo 2, anebo nepředá údaje příslušnému správci povodí podle § 22 odst. 2.*
43. Dle § 10 odst. 1 písm. a) VZ *měřit množství vody, se kterou nakládá, a předávat výsledky tohoto měření příslušnému správci povodí postupem podle § 22 odst. 2 je povinen oprávněný, který má povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 nebo § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 v celkovém množství alespoň 1 000 m³ vody v kalendářním roce nebo 100 m³ vody v kalendářním měsíci.*
44. Soud neshledal důvodnými žalobní námitky vztahující se k přestupkům dle bodu 2 výroku I prvostupňového rozhodnutí, tedy přestupkům souvisejícím s povolením k nakládání s vodami spočívajícím v jejich odběru.
45. Na základě rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk ze dne 13. 12. 2010, č. j. MÚ/VŽP/1890/10, VŽP/3562/2010-Pe, měl žalobce povoleno odebírat vodu maximálně 6 měsíců v roce, a to v maximálním množství 135 m³ měsíčně, resp. 810 m³ ročně.
46. Přestupek uvedený v písm. c) bodu 2 výroku I prvostupňového rozhodnutí spočíval v neměření množství odebírané vody a nezasílání výsledků tohoto měření příslušnému správci povodí. Jelikož žalobce v tomto ohledu v žalobě nic nenamítal, soud se tímto dílčím přestupkem blíže nezabýval.
47. Přestupky uvedené v písm. a) a b) bodu 2 výroku I prvostupňového rozhodnutí spočívaly v nakládání s vodami v rozporu s uděleným povolením. Konkrétně žalobce překročil maximální množství vody povolené k odběru a vodu navíc odebíral celoročně, přestože měl povoleno ji odebírat maximálně 6 měsíců v roce.
48. Jelikož žalobce množství odebrané vody vůbec neměřil, nemohla ČIŽP přesně určit ani množství vody odebrané v rozporu s povolením. Postupovala proto dle § 125c odst. 7 VZ ve spojení s § 125a odst. 6 VZ a stanovila množství odebrané vody výpočtem na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

směrných čísel roční potřeby vody dle vyhlášky č. 428/2001 Sb. Podklady pro výpočet, tj. průměrný stav skotu napájeného z vrtu v rozhodném období, poskytl sám žalobce. Na základě výpočtu ČIŽP dospěla k závěru, že žalobce překročil v rozhodném období povolené roční množství vody k odběru celkem o 4 316 m³. Během kontroly bylo také zjištěno, že žalobce napájel skot celoročně, nikoliv pouze 6 měsíců v roce. Tyto závěry byly následně aprobovány žalovaným.

49. Proti tomu žalobce namítal, že správní orgány opomenuly existenci druhého vrtu v jeho areálu. Stejně tak opomenuly, že jím chovaný skot je napájen i dešťovou vodou. Totožné námitky žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný je podrobně vypořádal na str. 6–8 napadeného rozhodnutí, přičemž je neshledal důvodnými.
50. Tyto námitky nepovažuje za důvodné ani soud, neboť, jak správně podotýká žalovaný, žalobci nebylo v přestupkovém řízení kladeno za vinu neoprávněné nakládání s vodami ve vztahu k druhému vrtu nebo neoprávněné nakládání s dešťovými vodami. Žalobce byl shledán vinným pouze z nakládání s vodami v rozporu s vydaným povolením ve vztahu k předmětnému vrtu. Se závěry správních orgánů ohledně spáchání daných přestupků ve vztahu k předmětnému vrtu žalobce v žalobě nijak nepolemizuje.
51. Odkazem na povolení k odběru vody z druhého vrtu se žalobce zřejmě snažil naznačit, že pokud by správní orgány sečetly objem vody, který mohl být žalobcem odebrán z obou vrtů dohromady, nedošlo by k překročení povolené hranice. Úlohou soudu ovšem není domýšlet za žalobce žalobní argumentaci. Tak či tak platí, že obě povolení jsou na sobě nezávislá a každé z nich stanovuje pravidla pro nakládání s vodami výlučně ve vztahu ke konkrétnímu vodnímu dílu. To, zda obě povolení (resp. oba vrty) slouží totožnému hospodářskému účelu, není rozhodné. Stejně tak je irelevantní, zda žalobce k napájení chovaného skotu využíval i dešťových vod či nikoliv.
52. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že ze správního spisu vyplývá, že druhý vrt v rozhodném období žalobce vůbec nepoužíval, byť v žalobě tvrdí opak. Stejně tak ze správního spisu vyplývá, že v areálu žalobce nebyla nalezena žádná napajedla či jiná technická zařízení využívající dešťovou vodu k napájení skotu. Tvzení žalobce v žalobě se v kontextu jeho sdělení v průběhu správního řízení a obsahu správního spisu jeví jako nevěrohodná. Žalobce ve své žalobě na teze žalovaného v napadeném rozhodnutí nijak nereaguje a nevyvrací je, omezil se na ničím neupřesněné a též ničím nedoložené tvrzení, že druhý vrt používá. Soud akcentuje, že okolnost, že má žalobce povolení k odběru vody z druhého vrtu, bez dalšího neznamená, že jej skutečně využívá. S ohledem na to soud neprováděl důkaz povolením k odběru vody z druhého vrtu, ani se blíže nezabýval otázkou, zda bylo povolení platné již v kontrolovaném období.
53. Co se týče žalobních námitek, které směřovaly proti druhu a výši uloženého trestu, eventuálně k možnosti od trestu upustit, soud se jimi s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí pro výše shledané vady řízení vztahující se k přestupku pod bodem I prvostupňového rozhodnutí nezabýval, a to pro předčasnost takového posouzení. Žalovaný bude povinen znovu posoudit, zda žalobce spáchal přestupek pod bodem I prvostupňového rozhodnutí a následně zvážit, zda a jaká sankce bude žalobci uložena. Z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování přiznáními k dani z příjmů právnických osob ani nezvažoval moderaci trestu.
54. Pokud jde o žalobcem zmíněnou možnost liberace dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., důkazní břemeno o existenci liberačních důvodů nese sama právnická osoba (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 Ads 356/2021-25, bod 7 a tam uvedená judikatura). Ze žaloby není patrné, co žalobce považuje za liberační důvod dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb. Mínil-li tím doložení protokolu o zkoušce těsnosti skladovací nádrže, pak se k této problematice soud vyjádřil výše; jiný liberační důvod není ze žaloby patrný. Ani ve správním řízení žalobce netvrdil a neprokázal existenci jiného liberačního důvodu. Soud k tomu odkazuje na str. 5, 8–9 a 11 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný tuto námitku vypořádal. Úvahy žalovaného jsou přitom obecně vzato správné (odhlédne-li soud od pasáže, která souvisí s nesprávným postupem žalovaného při zjišťování skutkového stavu věci). Soud pouze upozorňuje žalovaného, že na str. 8–9 napadeného rozhodnutí vede jak úvahy stran liberace (§ 21 zákona č. 250/2016 Sb.) a uvádí tomu odpovídající a správnou argumentaci, tak úvahy k § 125l odst. 1 VZ, který se zabývá možnostmi upuštění od trestu, což není přehledné.

Závěr

55. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jež měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); žalovaný rovněž zahrne důkazy provedené soudem mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). Žalovaný tak bude povinen znovu posoudit, zda žalobce spáchal přestupek pod bodem I prvostupňového rozhodnutí a následně zvážit, zda a jaká sankce bude žalobci uložena.
56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve výši 450 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba, účast na jednání), a konečně náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 3 194,10 Kč. Soud nepřiznal náhradu za *sepis odvolání* – řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, náklady vynaložené ve správním řízení nejsou předmětem rozhodování správního soudu. Zástupce žalobce vyúčtoval a osvědčil cestovné Plzeň – Praha a zpět (celkem 200 km, pohonné hmoty 34,70 Kč/litr, spotřeba dle technického průkazu 5,4 l/100 km, základní náhrada 5,80 Kč/km) ve výši 1 534,75 Kč a náhradu za ušlý čas (3 hodiny, 150 Kč za každou započatou půlhodinu dle § 14 odst. 3 téže vyhlášky) ve výši 900 Kč, k tomu daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 511,30 Kč. Celkem náklady řízení činí 24 350,15 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. ledna 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu